

hogy kötelesek vagyunk másokban is azt megvilágosítani, kiépíteni, megvalósítani. Eljünk úgy, hogy tükör lehessünk Isten előtt, aki bennünk önmagát látja, s istenfiúságunkban gyönyörködik. Ámen.

GELLÉRD IMRE

A GYÖNYÖRŰSÉGES IGA

Mt 11, 29—30

Sokszor kérdezzük: tulajdonképpen mi is az emberi élet? Első tekintetre úgy látjuk, hogy valami drága kincs, igen nagy érték. Drága az ember élete kicsinek és nagynak; gyermeknek és felnőttnek; ifjúnak és öregnek. Az élet megtartásáért mindent elkövetünk. Orvosok elé állunk, ha betegek vagyunk. A műtökés vágását is tűrjük, csakhogy életünket mentsük.

Mi hát e drága kincs, e hatalmas érték? Isten ajándéka. Ő adta és adja számunkra. És ha vizsgáljuk e drága ajándékot, vajon mit találunk benne? Benne van a célok felé tartó örökös küzdelmünk. Ez a cél Jézus ajkán így hangzik: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti menygyei Atyátok tökéletes.“ De a tökéletesedéshez külön ösvény, külön út áll előttünk; mindenki a maga módján küzd, iparkodik saját maga által kitűzött céljainak eléréseért. Ezt a küzdelmet Jézus képletes formában igának nevezte. Tudta, hogy ez az igahordozás nagy általánosságban az emberek számára fáradságot jelent, mert a velejáró teher is sokszor igen nehéz. Viszont azt is tudta, hogy a jószándék és a nemes érzés az életküzdelmet gyönyörűséggé és terhet könnyűvé teheti. Minden attól függ, hogy milyen érzéssel tevékenykedik az ember.

Nem rég két olyan ember társaságában utaztam, akik alkuban voltak egymással. Az adás-vétel tárgyát egy személygépkocsi képezte. Az eladó dicsérte járművét, a vásárló pedig ellenkező álláspontra helyezkedett. Ne dicsérd oly nagyon — mondta —, hiszen úgy mászott a hegyen kifelé, mint egy beteg ember. Igen — válaszolt az eladó —, mert csak hetvenes benzinnel ment, de látnád meg a 98-sal, valósággal repül. Öröm nézni, milyen nagyszerűen halad.

Míg e társalgás folyt, én hasonlítani próbáltam magamban a szóban forgó gépkocsi teljesítő képességét meghatározó benzin szerepét lelki életünk célhoz jutásának hajtóerejével: az érzéssel. Aztán rájöttem a hasonlatosságra. Miképpen a gépjármű zökkenőmentes, gyors üzemképességét a legfinomabb benzin használata biztosítja, úgy életünk minden tevékenységében a legfontosabb tényező az érzés. Minél nemesebb, minél finomultabb jószándékú érzéssel végezzük mindennapi feladatunkat, annál örömteljesebben közeledünk céljaink elérésehez. Küzdelmünk ilyenkor gyönyörűséggé s a nehézség könnyűvé válhat. Jézus életében a jószándék, a nemeslelkűség már gyermekkorában jelentkezik és tudatossá válik. Gyermekfejjel tudós emberekkel, papokkal tárgyal, és tisztán látja, hogy neki mindenekelőtt az ő Atyjának dolgaival kell fog-

lalatoskodnia. Később legszentebb feladatának azt tekinti, hogy olyan mederbe terelje embertársainak hitét, ahol tisztultabb formában jut diadalra az Isten és ember iránti szeretet. A nemes érzés, mellyel életében az emberiség boldogságáért küzdött, nagy gyönyörűséggel tölthette el, még a legnehezebb körülmények között is. Erőt adott neki, hogy a vállán cipelt keresztfájának terhe könnyebbé váljon, hogy vesztőhelyén az elmúlás, a halál helyett az örök életre gondoljon. És íme eszményi formában él ma is közöttünk. Nézzünk Pál apostolra. Ifjúkorában a jó és a rossz szándék lelke mélységében kemény harcot vív egymással. Nyugtalanná válik. A sötét szándék súlyának terhe alatt összeroppan a damaszkuszi úton. A nemes és jószándékú, tiszta érzés „megállj“-t parancsol. Földre borul, és új utat keres. Zaklatott lelkében a megnyugvás örömezzete lobban fel, s boldogan mondhatja szent fogadalmát: felveszem magamra a te igádat, azt a gyönyörűséget, melynek terhe nem lesz többé nehéz számomra, legyen a sors hozzám bármily mostoha. Aztán így is lett. Életét a jézusi tanítás diadalra juttatására szentelte. Keresztény gyülekezeteket alakított, s ezekből megszervezi a keresztény egyházat. Milyen boldog örömezzés járhatta át egész valóját küzdelmének e nagyszerű eredménye felett! Pedig a megpróbáltatásból — mint tudjuk — neki is bőven jutott.

De jöjjünk egészen közel. Vessük tekintetünket századunk egyik legkiválóbb emberének életére, aki ezelőtt 100 évvel született és 10 éve, hogy meghalt. Teológus, orvos és zeneművész volt. Mint teológus a jézusi evangélium apostola. Mint orvos Afrikában kórházat létesít emberbaráti szeretetének sugallatára. Mint orgonaművész bejárja a világot s hangversenyeket ad, melyek jövedelmével szereli fel kórházát. Ő maga takarékos, fegyelmezett életet él. Minden jövedelme a kórházat szolgálja. Afrika földjén a lambarenei kórház előtt ma fehér kereszt hirdeti, hogy ott nyugszik dr. Schweitzer Albert, kinek igája gyönyörűséges és terhe könnyű volt.

Elmondhatjuk, hogy nem mindenki lehet Jézus, Pál apostol, Dávid Ferenc, Kriza János, Berde Mózes és többi nagyjaink. Ilyenkor jusson eszünkbe a breton halászok imája, amely így hangzik: „Uram, nagy a te országod s a mi bárkánk kicsi!“ Isten nagy országában kicsiny bárka a mi életünk. De az evezők benne mi vagyunk. Bátran, megállás nélkül kell eveznünk, hogy célba jussunk. Hogy erőfeszítésed gyönyörűséget, örömet és boldogságot okozzon, fogd két kézre keményen az evezőlapátot, de áldott nemes érzéssel, hittel és reménységgel. Minden mozdulatod egy-egy külön célt szolgáljon; minden lapáthúzásakor hangosan, szépen és lelkesen imádkozva: érted, kis családom, érted, drága férjem, feleségem, gyermekem és testvérem. Érted, keskeny tornyú drága kis templomom. Érted, apám és anyám sírja, érted, drága szülőföldem. Érted, szép országom.

Ilyen lendülettel evezve, életed bárkája szépen siklik, halad majd előre a nagy cél felé. Én ha közben nagyon megfáradnál küzdelmed során, hallgass csak Jézusra. Téged hív és keres: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat... Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.“ Ámen.

KISS ZOLTÁN

AZ IGAZI ÖRÖM

Zsolt 32,11

Farsang az öröm ideje. Akiknél nincs betegség vagy gyász, őseiktől átvett farsangi szokásoknak hódolnak. Gyakran álarcot is öltenek, hogy minél hangsúlyozottabb formát nyerjen az öröm és vidámság.

Az élet mindig egy víg, örömteli dal kellene hogy legyen, nem pedig gyászének, mint a pesszimista lelki beállítottságú emberek vallják. Isten úgy akarja, hogy az élet legyen az öröm, jókedv, derús élet-szemlélet hordozója. Hogy mégis nem mindig ezt a lelkiállapotot fejezzük ki, annak oka az, hogy mindannyian elérhetetlen vágyak, örömök varázslatos világának elérésére törekszünk, mint az a gyermek, ki szép kis családi házban lakott szüleivel egy dombtetőn. Minden reggel kiült a ház lépcsőjére, ahonnan a völgybe láthatott. Gyakran sóhajtott fel: milyen kicsi is a mi házunk. Milyen boldog lennék, ha egy aranyozott ablakú palotában lakhatnék. Egy reggel lenn a völgyben megpillantotta álmai házát, amelynek csillogó ablakai messzire világítottak. Elhatározta, hogy lemegy a völgybe és behatol az általa gyönyörűnek képzelt házba. Másnap el is indult, s napnyugtára odaért. De mi lett ebből a fényes palotából, melyben a dombtetőről gyönyörködött? Amit most közelről láthatott, nem volt egyéb, mint egy düledező puszta ház. Ennek láttán földre dobta magát, és keserves zokogásba tört ki. Majd lassan felemelte fejét, és könnyektől káprázó szemmel végignézett a völgyön. A messziségben egy csillogó foltot pillantott meg, saját szülőházát a dombtetőn. És íme ablakai, mint a színarany, ragyogtak a lenyugvó nap fényében.

Mennyire hasonlítunk mi felnőttek ehhez az ábrándozó gyermekhez. Mindig az a ház csábít, amelyet képzeletünk szül, valahol a messzi távolban. Az élet örömeit mindig másutt keressük, s nem ott, ahol valóban található. Úgy reméljük, eljön a nap, amikor behatolhatunk abba a házba, hol öröm és boldogság vár reánk.

Az igaz boldogságot, a tiszta örömeket az erkölcsös élet szüli: a helyes emberi magatartás, az igaz gondolkozás, felebarátaink támogatása és a jócselekedetek. Az örömet jó gondolataink és tetteink váltják ki. Nem lehet könnyen birtokába jutni, keményen kell dolgozni érte. Úgy kell összegyűjteni, mint ahogy a méh gyűjti a nektárt. Örömeinket küzdelmes életünk virágjainak kelyheiből szívjuk ki, s az élet kertjein áthaladva teszünk erre szert. Azok nyerik el és élvezik a boldogság legnagyobb részét, akik a jócselekedetek véghezvitelében előljárnak. Minden egyes cselekedet, másoknak nyújtott támogatás, az emberiség javára tett jószolgálat, becsületesen végzett munka feltétlenül meghozza az igaz élet örömeit. Azok a dolgok, melyek az élet értékeit alkotják és örömet szereznek, mindannyiunk által elérhetők: „Örüljetez az Úrban, vigadozzatok, ti igazak! Örvendezetek mindnyájan, ti egyeneslelkűek.“

Isten olyannak alkotta életünket, hogy az nekünk egészséget, erőt, anyagi és szellemi gazdagságot és élvezetet nyújtson. A napfény a maga melegével millió csodát visz véghez a magban, a gyökérben, a virágban, fában. Életörömet fakaszt a természet életében és az emberi lelkekben. Sohasem nézem a napkeltét úgy, hogy éltető hatást ne váltana ki ben-